

“Vil du komme i dåpen min?”

Av Rebecca Hogg og
Eric B. Murdock
(Basert på en sann historie)

*“La ingen forakte deg for din ungdoms skyld, men vær et forbilde for de troende”
(1 Timoteus 4:12).*

Oliver gledet seg til uken var omme. Neste uke var den store dagen han hadde ventet på siden han var fire år gammel. Han skulle bli døpt.

Oliver var så spent på dåpen sin at han ønsket å rope det ut fra hustakene slik at hele England kunne høre det! Han gledet seg til å fortelle det til sin venn Dylan på skolen.

“Jeg tror ikke det er sant. *Endelig* er dåpsdagen min nesten her,” sa Oliver. “Det kommer til å bli fantastisk!”

“Jeg trodde det bare var babyer som ble døpt.” Dylan så forvirret ut.

Oliver ønsket å rope det ut fra hustakene slik at hele England kunne høre det!

ILLUSTRASJONER: BROOKE SMART

“Barn må være minst åtte år for å bli døpt i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige,” sa Oliver. “Sånn er det i min kirke.”

“Kult,” sa Dylan.

Plutselig kom Oliver på noe. “Har du lyst å komme i dåpen min?”

“Gjerne,” sa Dylan. “Men jeg må spørre foreldrene mine først.”

“Greit!”

Oliver var glad for at Dylan kanskje skulle komme i dåpen hans. Dette ga ham en ny idé. “Jeg har ikke lyst til å dele dåpen min med bare *en* venn. Jeg har lyst til å invitere så mange jeg kan!” Oliver skyndte seg hjem og fortalte mor at han hadde en plan.

På fastesøndagen før dåpen gikk Oliver i gang med planen sin. Han delte sitt vitnesbyrd på talerstolen, så sa han: “Jeg skal bli døpt neste lørdag, og jeg vil at alle skal komme! Kan dere være så snille å invitere alle dere kjenner som ikke er medlem, eller som ikke kommer til kirken, til dåpen min?” Han følte seg som en misjonær. Han likte denne følelsen veldig godt!

Den neste uken inviterte Oliver venner, familiemedlemmer og lærere til dåpen sin.

“Det betyr mye for meg om dere vil komme!” sa han til dem.

Da lørdagen nærmet seg, begynte Oliver å lure på hvor mange som faktisk ville dukke opp. Hva om alle hadde det for travelt eller ikke ønsket å komme?

Han ba en kort bønn om at i hvert fall noen få av dem han inviterte ville komme. Så sluttet han å bekymre seg for hvem som ville dukke opp. Han visste at han hadde gjort en god ting bare ved å invitere dem. Uansett var det viktigste med dagen at han skulle bli døpt.

Da han kom til kirken på dåpsdagen sin, kunne Oliver nesten ikke tro sine egne øyne. Mange av vennene hans var der for å støtte ham. Han så til og med mange som han ikke kjente. Han vinket da Dylan kom inn sammen med foreldrene sine.

Da tiden var kommet for å bli døpt, gikk Oliver ned i det varme vannet. Faren hans tok hånden hans, slik de hadde øvet på. Deretter sa han den korte dåpsbønnen og senket Oliver ned i vannet. Før Oliver visste ordet av det, sto han oppreist igjen – gjennomvåt og med et stort smil. Han visste at han fulgte Jesu eksempel.

Etter at Oliver hadde skiftet til tørre klær, bekreftet faren hans og noen andre menn ham og ga ham en spesiell velsignelse der de innbød ham til å ta imot Den hellige ånd. Etterpå spurte Oliver om han kunne få dele sitt vitnesbyrd.

“Tusen takk for at dere kom for å støtte meg på denne spesielle dagen min. Det betyr veldig mye for meg,” sa Oliver. “Jeg er takknemlig for dåpen min, og jeg tror at dette er Kristi kirke på jorden.”

Etterpå kom folk frem for å gratulere Oliver.

“Takk for at du inviterte meg!” sa Dylan. “Jeg hadde en god følelse inni meg.”

“Alle har vært så vennlige!” sa Dylans mor. “Vi har følt oss veldig godt tatt imot.”

Den kvelden satte far seg ned ved enden av Oliveres seng. “For en flott dag!” sa far.

Oliver nikket. “Jeg er glad jeg kunne dele den med vennene mine.” ●

Artikkelforfatterne bor i Kent i England og i Utah i USA.

USED
BOOKS

FLOWERS